MATT DINNIMAN

CARLOVO BOMBASTICKÉ EVANGELIUM

UKÁZKA Z KNIHY

1. STÁDIUM ZE 4
GNÓMOVÉ

15 dní do kolapsu

Zobrazení: 1,43 trilionu
Sledujících: 7 biliard
V oblíbených: 2,4 biliard
Pozice v žebříčku: 3
Vypsaná odměna: 800 000 zlatých

Vítej, hrobkaři, v pátém patře, v „Bublinách“.
Zahájena aukce o sponzoring hrobkaře #4122. Aukce skončí za 45 hodin.

Počet zbývajících hrobkařů: 178 887

Vstupuješ do bubliny #543 z 1172. Vzdušný kvadrant.

Nový úspěch! *Kořist přežila další zimu!*
Podařilo se ti sestoupit o patro níž, zatímco jsi byl v žebříčku deseti nejlepších. Přežils to. Stejně jako se jelenům s věkem zvětšuje paroží, i ty jsi vyrostl jako hrobkař i jako kořist.
Odměna: Dostal jsi zlatý jelení poklad! Ale moc se nevzrušuj, jsou to jen peníze. Navíc se teď všechny odměny za tvou hlavu zdvojnásobí.
Ale taky to znamená, že za sestup do nižšího patra získáš ještě víc peněz!

„Co to dořiti?“ prohlásil jsem při pohledu na notifikaci. Nikdo nás nevaroval, že se odměny za naše palice zdvojnásobí. Mordecai o tom nic neříkal a ani v kuchařce jsem si ničeho nevšiml. Možná to byla novinka. *Hajzlové zasraní.*
Rozkašlal jsem se a litoval, že jsem zkusil něco říct nahlas. Marně jsem plival písek.
V posledních hodinách Železného uzlu zahynulo několik desítek tisíc lidí. Vztekle jsem zatínal pěsti a tlačil se proti větru.
Rakvička mi z ramene podrážděně zamňoukala. Bušil do nás horký vichr plný písku a při každém nádechu mi jeho zrnka končila úplně všude. Potřebovali jsme masky. Bavit jsme se mezi sebou mohli jen přes chat.
Ze skladiště jsme vylezli do pátého patra jen pár minut po kolapsu čtvrtého. Známé zaburácení jsem pocítil ještě v budově, ale tentokrát mi přišlo nějak vzdálenější.

Rakvička: MUSÍM SI VYBRAT NOVÉ POVOLÁNÍ! VÁŽNĚ BYCH SI PŘÁLA, ABY MI NA TO NECHALI VÍC ČASU. ZASE JSOU ÚPLNĚ JINÁ.
Carl: Mordecaii, pomoz Rakvičce. Jsme ve vzdušným kvadrantu.
Mordecai: Ach, konečně. U všech bohů, to vás Odette nejdřív donutila uklidit po sobě studio, než vás pustila? Už jsem tu nějakou dobu a sháním informace. Pojďte do města u severozápadního okraje. Městské hradby chrání před písečnými bouřemi. Místní tvrdí, že počasí

takhle zuří jen hodinu nebo dvě každý den. V oblasti jsou podle všeho pouze dvě osady. Rakvičko, přečti mi, z čeho si můžeš vybírat.

Kočka ze sebe vysypala seznam možných hráčských tříd. Žádná z nich neposkytovala létání. Spousta zněla zajímavěji a exotičtěji než obvykle, jako *Devítiocasá kočka* a *Služebnice poloboha*, i když pár z nich bylo zjevně zamýšleno jako vtip. Například *Prodavač z vapovacího krámu*. Manažer se rychle vyptával na detaily a zúžil výběr na dvě možnosti.

Mordecai: Systém ti nabízí lepší a lepší třídy. Musíme ti zachovat vysokou konstituci. Právě jsi přišla o deset bodů z Chuligána. Vidím tady příležitost, jak to nahradit a ještě posílit. Skleněný kanón ti normálně zabrání ve zvyšování konstituce, ale dává plus patnáct do základu, navíc zrychlí cvičení kouzel. Nezvyšuje inteligenci, ale snižuje cenu za kouzla, což je skoro to samé. Budeš mít mnohem silnější Magickou střelu, a to ji máš hodně slušnou už teď. Stejně si ty body rozdělovat nemůžeš, takže je to dobrá volba, zvlášť na grindování magie. Ale pokud některé z těch benefitů nedostaneš, bude to dost mizérie.

Rakviččin *Charakterní herec* nabíral s každým podlažím na efektivitě, ale pořád existovalo riziko, že nezíská všechny benefity nového povolání. A jakmile si jednou vybrala, musela s tím celé patro vydržet.

Rakvička: VYBRÁNO!
Mordecai: A? Co jsi dostala?
Rakvička: NÓÓÓ… MÁM VŠECHNO. AŽ NA TĚCH PLUS 15 KE KONSTITUCI.

„Kurvafix," zamumlal jsem a hned toho litoval, protože jsem musel plivat další písek.

Mordecai: Dobrá. Dokud Rakvičce neseženeme lepší zbroj, musíme ji držet co nejdál od čelní linie. V tomhle patře na Mongovi do bitvy jen tak nepojede.

Po výběru povolání jsme pokračovali v cestě. Všude kolem nás vířil prach a písek. Země pod nohama se mi zdála pevná, přestože jsem při každém kroku zapadal až po kotníky. Kvůli bouři jsme neviděli na víc jak pět šest metrů kolem sebe. Nad hlavou jsme měli pouze jednolitou hnědou vířící masu. Když jsem se podíval přes rameno, dveře, kterými jsme do pouště vlezli, už zmizely. Nahradila je zakřivená kamenná zeď stoupající někam do výše. Skoro jsem z toho měl pocit, že nás někdo zmenšil a hodil do mísy.

Káťa: Vidím okraj městečka. Je blízko, jen asi tři sta metrů před námi a trochu doleva. Můj Hledač cesty nějak blbne. Za námi nevidím nic, jen tu skalnatou zeď.
Rakvička: ALESPOŇ TU NEJSOU ŽÁDNÉ TUNELY. NENÁVIDÍM TUNELY.

Já si tím tak jistý nebyl. V chatu blikala jedna zpráva za druhou, jak lidi hlásili, na co narazili. Minimalizoval jsem ho s úmyslem pročíst si to, až se dostaneme do bezpečí, ale postřehl jsem, že si pár lidí stěžuje na úzké klaustrofobické tunely. Bautista v jednom takovém skončil. Elle a Imani se nacházely na kulatém plovoucím ostrůvku, tvořeném jen spoustou lodí svázaných dohromady. Bušily do nich kroupy a musely se skrýt v nákladním prostoru lodě, původně zaplněném rybími netvory na 29. úrovni.

Carl: Nevidím ani hovno. Bacha na nepřátele.
Rakvička: TO POČASÍ MI ZNIČÍ KOŽEŠINU. ODPORNÉ HORKO. TOHLE SE MI NELÍBÍ, CARLE. CHUDÁK MONGO HROZNĚ TRPÍ.
Carl: Blbost. Mongo je v nosiči. Nemáš tušení, jestli trpí, nebo ne.

Ale ano, kolem nás panoval příšerný hic. Připadal jsem si jako přivázaný před fénem. Nostalgicky jsem si vzpomněl na chládek v prvním patře hrobky. Zadíval jsem se na odpočet v levém horním rohu mého vidění. Ukazoval, jak dlouho musím čekat, než si po Mordecaiově speciálním elixíru budu moci vypít jiný lektvar. Aspoň se časový limit snižoval i během doby strávené u Odette.

Carl: Rakvičko. Minový pole.

Kočka vypustila Monga, který kvůli nepříjemné písečné bouři nešťastně zapípal. Seslala na něj *Hodinářskou trojku* a přikázala oběma robotům, ať vyrazí před nás.
S omezeným viděním jsme potřebovali nějaké varování před nepřáteli i pastmi. Městečko sice nebylo daleko, ale těch pár set metrů od nás vyžadovalo značné úsilí. Žádné mobíky jsme nezahlédli. Narazili jsme na širokou průrvu teoreticky poskytující přístřeší, jenže hodinářští dinosauroví tam nedokázali vlézt. Díru v zemi vedoucí dolů zaplňovaly písečné víry, ale dalo se jasně rozeznat, že přechází do tunelu mizícího v temnotě. Udělal jsem pár kroků dovnitř a uviděl před sebou třpytící se zeď. Nebyl to portál. Vstup do jeskyně chránilo silové pole podobné mé *Ochranné skořápce*. Písek jím snadno pronikal. Jeden robotický Mongo se pokusil bariéru podrápat, ale tlapa se mu odrazila jako od pevné zdi. Neexplodoval ani ho to neodhodilo. Vyvolal jsem si rukavici a váhavě zaklepal.

Varování: Do tohoto kvadrantu nemůžeš vstoupit, dokud nebude osvobozen vzdušný hrad.

Zkusil jsem to křikem oznámit Rakvičce a Kátě, ale vítr mi oderval slova od úst. Nezbývalo než používat chat.

Carl: Tohle je vstup do podzemní zóny. A my sem ze vzdušný asi nemůžem, dokud se nepostaráme o gnómy.
Káťa: Mapa mi neukazuje, co je uvnitř. Ale koukni na ty zdi. Myslela jsem si, že je to hora, ale spíš to bude stavba. Řekla bych, že stojíme nad nějakou budovou.

Vytáhl jsem drtikouli a pustil ji po svahu. Několikrát se odrazila a kutálela se dál, jako by silové pole neexistovalo. Zmizela v temnotě a po chvíli se země otřásla vzdáleným výbuchem. Neslyšel jsem ho, ale cítil jsem pod nohama vibrace.

Aktivoval jsi past. Příště si třeba budeš dávat větší pozor.

Carl: Do hajzlu, v těch podzemních tunelech jsou pasti. Budem si tam muset dávat setsakra bacha.
Káťa: Tipovala bych, že je to podzemní krypta. Jako v Indianu Jonesovi.

Zapálila obyčejnou louč a hodila ji na magickou bariéru. Bez problémů proletěla a její světlo odhalilo dlouhou svažující se chodbu se zdmi z kamenných bloků.

Carl: Asi máš pravdu.

Stěny zdobily reliéfy planoucích, vřískajících pterodaktylů. *Tak to je fakt zlověstný znamení.*

Rakvička: MŮŽEME TO PROBRAT, AŽ SE DOSTANEME Z PÍSEČNÉ BOUŘE? NO TAK, VŽDYŤ TAM ZATÍM ANI NEMŮŽEME. NENÍ TO NAŠE OBLAST. TOHLE JE VSKUTKU ODPORNÉ. NĚKTEŘÍ LIDÉ SE V CHATU CHLUBÍ, ŽE SKONČILI V TROPICKÉM RÁJI, JINÍ SI ZASE STĚŽUJÍ NA SNÍH. OBOJÍ BY BYLO LEPŠÍ NEŽ TEN PÍSEK. A TO ŘÍKÁM JAKO NĚKDO, KDO SNÍH NESNÁŠÍ.

Opustili jsme jeskyni a pokračovali k městu. Trápilo mě, že jsme ještě nepotkali žádné mobíky. Míň přišer obvykle znamenalo, že budou silnější.
Jedné zvláštnosti jsme si cestou všimli. Z písku trčel pokroucený a ožehlý kovový vrak a už tam zjevně nějakou dobu strávil. Nedokázal jsem odhadnout, co to původně mohlo být, ale tipoval jsem to na havarované vozidlo. Systém k němu nápovědu nezobrazil.
Dotkl jsem se kovu, abych zjistil, jestli to můžu sebrat. Přišel mi lehký a pevný, nicméně ho pokrývala rez. Nechal jsem ho být a dál šlapal do bezpečí.
Brzy jsme dorazili k vysoké zaoblené zdi ze snýtovaných kovových plátů. Zvedala se do výšky tak šesti metrů a nahoře přecházela do plátěné střechy, která mizela ve tmě. Tlustá bílá látka s modrými pruhy sebou ve vichru vztekle třepala, až hrozilo, že se každou chvíli urve. Každých pár metrů čouhaly z vrcholku zdi velké temné krabice, pravděpodobně strážní věže, kvůli bouři uzavřené.

Káťa: Městečko je postavené podél zdi. Támhle jsou vrata.

Ukázala doprava, a tak jsme šli kolem kovové stěny, až jsme narazili na průchod zakončený dveřmi, kde jsme byli před větrem aspoň trochu chráněni. Rakvička mi chrchlala písek za krk.
Nad vraty neumělý nápis hlásal: *Dupavá Lhota. Pro vstup dvakrát zabušte.*
Ze zdi viselo na řetězu kladívko jako klepadlo. Popadl jsem ho a dvakrát s ním praštil do plechových dveří, až to zařinčelo. Zvuk se rozlehl na všechny strany.
„Hlasitější, než bych čekal," poznamenal jsem. V průchodu jsme mohli konečně mluvit nahlas, přestože jsme museli křičet, abychom přeřvali vítr.
Kočka dál dávivě kašlala hned mně u ucha.
„Hej, opovaž se mi poblít rameno."
„A kam jinam mám asi blinkat, Carle?" vyrazila ze sebe mezi dvěma nádechy.
A pak mi poblila rameno.
„Kurvafix, Rakvičko!"
„Ve starém Egyptě bylo pozvracení kočkou považováno za čest. Měl bys mi poděkovat."
„Dupavá Lhota," pronesla Káťa suše. „Už se nemůžu dočkat, až zjistíme, co to znamená. A co nás zkusí rozdupat."
Pár minut se nic nedělo. Hodinářským Mongům vypršel čas a rozpadli se. Už jsem se chystal vynadat Mordecaiovi, ať zvedne zadek a přijde pro nás, když vrata zaskřípala a pomalu se otevřela dovnitř osady.
„Velké NPC!" varovala Rakvička těsně předtím, než se před námi objevilo podivné vysoké stvoření.
Z dvouapůlmetrové výšky na nás shlížel velbloud. Obrovský velbloud s šátkem kolem hlavy, navlečený do volného roucha. Chodil po zadních a místo předních nohou měl dlouhé ruce zakončené lidsky vypadajícími dlaněmi s normálními palci. Jak stál rovně, připadal mi jeho hrb vážně divný, protože to působilo dojmem, že má pod pláštěm nacpaný kulatý batoh.